

Kể chuyện lớp 4 tuần 20: Kể chuyện đã nghe, đã đọc

Đề bài: Kể lại một câu chuyện mà em được nghe hoặc được đọc về một người có tài

Trả lời:

Tôi xin kể cho các bạn nghe câu chuyện "Người bán quạt may mắn"

Chuyện kể rằng: Thuở xưa ở Trung Quốc có ông Vương Hi Chi viết chữ đẹp nổi tiếng. Một hôm, ông ngồi nghỉ dưới một góc cây bên vệ đường. Tình cờ, có một bà lão đi bán quạt cũng gánh hàng đến nghỉ ở gốc cây ấy. Bà lão tâm sự với ông rằng từ sáng đến giờ chưa bán được cái nào, ế quá. Chiều nay, chắc cả nhà phải nhịn đói. Nói xong bà mệt quá ngủ thiếp đi. Trong thời gian bà ngủ, Vương Hi Chi liền lấy bút mực ra, viết chữ để thơ vào tất cả gánh quạt của bà. Khi tỉnh dậy, bà thấy gánh quạt trắng của mình bị ông Vương bôi đen lên cả. Bà tức giận bắt ông phải bồi thường. Ông Vương không nói gì, chỉ mỉm cười, rồi lặng lẽ bỏ đi. Nào ngờ gánh quạt của bà, chỉ trong một thời gian ngắn đã được bán rất chạy. Có người còn hỏi mua giá đến ngàn vàng. Bà lão tiếc đứt ruột không có mà bán. Trên đường trở về, bà thầm nghĩ chắc là trời thương mình nên mới sai tiên ông đến giúp mình quạt mới bán nhanh như thế.

Bài tham khảo 2

Em đã đọc rất nhiều chuyện viết về người tài giỏi. Trong số đó, em thích nhất câu chuyện Bốn anh tài của sách Tiếng Việt 4 tập 2. Sau đây, em xin kể lại cho các bạn cùng nghe.

Chuyện kể về bốn người anh hùng nhỏ tuổi người Tây nhưng tài giỏi. Đó là Cầu Khây, Năm Tay Đóng Cọc, Lấy Tai Tát Nước và Móng Tay Đục Máng. Bốn người họ đã tập hợp nhau lại để cùng diệt trừ yêu tinh, đem lại hạnh phúc cho buôn làng.

Cầu Khây là mới chỉ 10 tuổi nhưng sức khỏe phi thường, tinh thông võ nghệ. Thấy yêu quái hoành hành trong bản thì khoogn chịu được, cậu quyết chí ra đi diệt trừ yêu tinh. Trên đường đi, Cầu Khây đã khơi gợi tinh thần nghĩa hiệp của

ba người tài giỏi khác cùng đi với mình. Mỗi người họ đều có tài riêng rất độc đáo. Năm Tay Đóng Cọc thân hình vạm vỡ, có thể dùng tay đóng cọc, đập đập dẫn nước vào ruộng. Mỗi quả đấm của cậu giáng xuống, cọc tre thụt sâu hàng gang tay.

Lấy Tai Tát Nước thì có khả năng dùng vành tai của mình tát nước từ dưới suối lên ruộng nhanh thoăn thoắt. Còn Móng Tay Đục Máng thì có thể dùng móng tay của mình đục gốc thành lòng máng vừa to vừa rộng, đưa nước vào ruộng rất nhanh. Bốn người họ kết nghĩa anh em và quyết chí đến chỗ yêu tinh để diệt trừ nó.

Yêu tinh thân hình cao lớn, lưỡi dài như quả núc náo, mắt xanh lè, trợn trừng. Đặc biệt nó rất thích ăn thịt trẻ con. Người thấy mùi của bốn anh em, nó xông tới định ăn thịt. Nhưng ngay lập tức, Năm Tay Đóng Cọc đấm một cái làm nó gãy hết răng. Chưa hoàn hồn, nó lại bị quật túi bụi bởi một cây cỏ thụ lớn trong tay Cầu Khây. Yêu tinh đau quá, kêu rú lên khiến gió bão nổi ầm ầm, trời đất tối sầm lại. Yêu tinh chạy đến chân thung lũng thì dừng lại, phun nước mưa làm ngập cả cánh đồng nơi bốn anh em đang đứng. Không hề nao núng, Năm Tay Đóng Cọc trở tài be bờ ngăn nước lũ, Lấy Tai Tát Nước tát nước qua núi cao, Móng Tay Đục Máng thì ngã cây khoét máng, khơi dòng cho nước chảy đi. Chỉ một lúc, mặt đất lại khô cạn, Yêu tinh túng thế phải chịu thua. Từ đó, bản làng của họ lại đông vui, yên ổn.

Câu chuyện em kể đến đây là hết.

Bài tham khảo 3

Sáng chủ nhật vừa qua, em được ba chở đi chơi từ cảng Sài Gòn, qua lưu niệm Nhà Rồng sang đến vườn hoa trước cửa uỷ ban Nhân dân thành phố. Xung quanh tượng đài Bác Hồ, rất đông các bạn thiếu nhi trạc tuổi em đang tung tăng dạo chơi cùng cha mẹ. Hàng trăm trái bóng đủ màu sắc bay lượn trong nắng sớm lung linh trông thật vui mắt. Lát sau, ba đưa em đến nhà sách Xuân Thu trên đường Đồng Khởi để mua bộ truyện tranh Harry Potter. Từ xa, em đã nhìn thấy một nhóm người đang sôi nổi bàn tán về một điều gì đó. Đến gần, em

không thể tin vào điều đang xảy ra trước mắt một họa sĩ đang vẽ tranh bằng bàn chân phải.

Đó là một người đàn ông tật nguyên. Nhìn anh, người ta rất khó đoán tuổi gương mặt sạm nắng đầy những vết nhăn khắc khổ, trái ngược hẳn với đôi mắt đen sáng và nụ cười hồn nhiên như nụ cười trẻ thơ. Em đoán anh ấy khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng thân hình còm cõi của anh không bằng đứa trẻ lên mười.

Anh mặc bộ quần áo màu tím than đã cũ. Hai ống tay áo rủ xuống lòng thòng, che kín đôi cánh tay bị liệt. Tất cả “xương vể” của người họa sĩ ấy nằm gọn trong một miếng nilông trải trên mặt đất. Hàng chục bức tranh bày la liệt trước mặt: hoa và chim, hồ cá cảnh với những chú cá vàng lộng lẫy đang tung tăng bơi lượn, bầu trời xanh thẳm và cánh diều trắng chập chới bay, đồng lúa xanh trải rộng tới chân trời làm nền cho chú bé ngồi vắt vẻo trên lưng trâu thổi sáo... Mọi người xúm quanh xem tranh và đặc biệt là xem anh vẽ.

Anh quặp chặt cây bút lông vào giữa ngón chân cái và ngón thứ hai của bàn chân phải. Khay màu nước để bên cạnh. Bàn chân trái dè chặt tờ giấy. Bàn chân phải làm việc nhanh nhẹn, thành thạo như một bàn tay lành lặn. Sau một nét bút, một cánh hoa hiện lên. Hoa loa kèn trắng, hoa hồng đỏ, hoa cúc vàng... cắm trong chiếc bình màu men ngọc, đặt trên mặt bàn trải tấm khăn màu xanh nhạt. Anh vẽ rất nhanh và pha màu cũng rất khéo. Một bức tranh tĩnh vật đã hoàn thành trước sự trầm trồ thán phục của mọi người.

Ba em gọi chuyện và được anh cho biết là anh từ một tỉnh xa xôi ngoài Bắc vào đây kiếm sống. Anh không muốn nhờ vả, làm phiền người quen mà tự nuôi thân bằng công sức, tài năng của chính mình. Em thật sự xúc động khi nghe anh nói là để vẽ được như ngày hôm nay, anh đã phải trải qua hơn mười năm trời khổ luyện.

Thấy em thích bức tranh, ba đã mua tặng cho em. Ở góc bức tranh, em đọc thấy dòng tên: Nguyễn Quyết Tiến. Có thể đó là tên thật hoặc cái tên anh tự chọn cho mình. Con người ấy, cái tên ấy đã đọng lại trong em một ấn tượng sâu đậm. Em treo bức tranh ngay trước bàn học và mỗi lần nhìn vào đó, em như thấy

mình được tiếp thêm nghị lực. Hình ảnh người hoạ sĩ tật nguyền luôn nhắc nhở em rằng hãy biết vượt lên số phận và chiến thắng những gian nan, thử thách trên đường đời.